

Toespraak tijdens protestmanifestatie voorafgaand aan gasdebat 12 februari 2015

Vanwege ziekte en werkeloosheid van mijn man zetten wij ons huis in 2011 te koop. Het was toen in perfecte staat. Inmiddels is het 2015. Ons huis is nog steeds niet verkocht. En het heeft scheuren in alle muren.

Wij ervaren ons huis als een doodskist. Links hebben we de Eemshaven met die vieze kolencentrale, recht vooruit de afgekeurde zeedijk, die nog versterkt moet worden, en pal daarachter de grootste productielocatie van het Groningenveld. Rechts hebben we de chemische industrie van Delfzijl, ook niet bestand tegen zware bevingen. En onder onze voeten dus dat ellendige gasveld.

"Hier komen we nooit meer weg," zei ik afgelopen zomer vertwijfeld tegen een oude Groninger, geboren en getogen in het gebied. "Niemand koopt ons huis, de schade neemt toe, en geen van die jokers daar in Den Haag heeft de moed om NEE te zeggen tegen makkelijk verdiend geld."

Hij duwde zijn pet wat naar achteren. "*Wichie,*" zei hij, "*dou most kop d'r veur holl'n.*"

Moed houden, meisje, moed houden en doorzetten.

"Ik doe mijn best," riep ik, "maar straks is het winter, en dan zit ik daar, in die doodskist. Jij en ik, iedereen hier in de wijde omgeving - we kunnen geen kant uit!"

Ik boog mijn hoofd. "Soms denk ik, ik loop naar de dijk, en dan zo de zee in. Dan ben ik overal van af, weet je. Dan is het klaar."

Hij spuugde op de grond en pakte me bij de arm, tranen in de ogen. "*Most nait see in loopm.* Je hebt kinderen, je moet vechten voor hun toekomst. *Most nait see in loopm.*"

Het IS nu winter. De stress eist zijn tol. Op sommige dagen ben ik doodmoe, niet vooruit te branden. Mijn bedrijf (ik ben kostwinner) lijdt daaronder. Mijn gezin lijdt daaronder.

Vorig jaar zijn we na veel gedoe via de burgemeester van Delfzijl beland bij de Commissie Bijzondere Situaties, die ons het hemd van het lijf vroeg. Het is nu maanden later, maar er is nog niks gebeurd. Psychologische hulp voor mij en mijn gezin heb ik ZELF geregeld. Ik bloed geld aan alle kanten.

Onlangs hoorde ik dat iemand uit het westen afgelopen zomer ons huis had willen kopen, maar afhaakte omdat de NAM hem had verteld dat mensen die een huis kopen in het bevingengebied, geen schade vergoed krijgen. Achteraf stelt de NAM dat dat berust op een misverstand.

Wij zijn nu dus ook al gedupeerden van een misverstand. Hoeveel gedupeerdheid kan een gezin in nood dragen?

Ik verwacht niks meer. Van die Commissie niet, van de NAM niet, en van de politiek, met VVD en PvdA voorop, al helemaal niet. Toch voer ik actie, voor mijzelf en mijn medegedupeerden. En daarbij houd ik me, bij gebrek aan beter, vast aan de woorden van die oude Groninger. Een man die rouwt om zijn geboortegrond. Een man die ook geen uitweg ziet.

Kop d'r veur holl'n. Most nait see in loopm.

Nicolette Marié